

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIV. — Wydana i rozesłana dnia 3. grudnia 1902.

Treść: (*M* 223 i 224.) 223. Rozporządzenie dla wykonania ustawy z dnia 19. lipca 1902, dotyczącej częściowej zmiany, względnie częściowego uzupełnienia postanowień o poborach zaopatrzenia cywilnych urzędników państwowych (nauczycieli państwowych), podlegających cywilnym przepisom pensyjnym szeregowców i podoficerów żandarmeryi, tudzież sług kancelaryjnych przy żandarmeryi, wreszcie pensjonowanych i powizytonowanych cywilnych funkcjonariuszy państwowych, należących do kategorii sług. — 224. Rozporządzenie dla wykonania ustawy z dnia 19. lipca 1902, dotyczącej się dalszego podwyższenia poborów zaopatrzenia wdów po cywilnych urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, podwyższonych już raz na zasadzie § 16go ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74.

223.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1902,

dla wykonania ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 220, dotyczącej częściowej zmiany, względnie częściowego uzupełnienia postanowień o poborach zaopatrzenia cywilnych urzędników państwowych (nauczycieli państwowych), podlegających cywilnym przepisom pensyjnym, szeregowców i podoficerów żandarmeryi, tudzież sług kancelaryjnych przy żandarmeryi, wreszcie pensjonowanych i powizytonowanych cywilnych funkcjonariuszy państwowych, należących do kategorii sług.

Dla ujednostajnienia postępowania przy wykonywaniu ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 220, która zacznie obowiązywać od 1. stycznia 1903, uznaje Ministerstwo skarbu za stosowne rozporządzić, co następuje:

1. Podwyższenie normalnych poborów emerytalnych, jakie się według przytoczonej ustawy należy, ma być uskutecznione w ten sposób, że, począwszy od 1. stycznia 1903, pobór według ustawy podwyższony należy uprawnionemu zaasignować, dotyczasowy zaś pobór emerytalny wstrzymać z 31. grudnia 1902. To wyasignowanie wyższego poboru

może nastąpić tylko na prośbę uprawnionego i po sprawdzeniu słuszności jego pretensji. W tym celu winni ci funkcjonariusze państwowi w stanie spoczynku, którzy sądzą, że przysługa im prawo do podwyższenia dotychczasowej emerytury, albo w krótkiej drodze przedłożyć dekret przyznania dotychczasowych poborów emerytalnych temu urzędowi, który likwiduje ich kwity, albo nadesłać go z wolнем od stampa podaniem do tej władzy, która przyznała im ich dotychczasowe pobory emerytalne.

O przekazaniu podwyższonej emerytury należy uprawnionego do poboru uwiadomić osobnym dekretem.

2. Za pobory „normalne” w rozumieniu ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 220, uważać należy te pobory, jakie wypadają według norm, które obowiązywały w chwili przeniesienia funkcjonariusza państwowego w stan spoczynku, jeżeli za podstawę obliczenia przyjęto te ostatnie pobory aktywalne, które przy wymierzaniu emerytury mogą być policzone, i policzalny czas służby; za „normalne” poczytywać należy nadto takie pobory emerytalne, które właściwa władza przyznała funkcjonariuszowi państwowemu z uwzględnieniem policzalnego do emerytury dodatku osobistego, który tenże w czasie czynnej służby pobierał, lub z wliczeniem w drodze faski tego czasu służby, który według przepisów nie powinienby się liczyć, wreszcie z policzeniem przerwy, jaka zaszła podczas czynnej służby.

3. Podwyższenie, przewidziane w § 1ym ustawy, należy się urzędnikom państwowym (nauczyci-

cielom państwowym) pięciu najniższych stopni służbowych (sześciu najniższych klas dyet) nawet w takim razie, jeżeli przyznany im był tytuł i charakter wyższego stopnia służbowego lub wyższej klasy dyet.

4. Podwyższone prowizye, które według §u 3go ustawy należą się prowizjonowanym funkcjonariuszom państwowym, należącym do kategorii sług, likwidować należy zawsze w kwotach rocznych, i to nawet w takim razie, gdyby dotychczasowy pobór emerytalny był przekazany tylko w kwotach dziennych.

5. Prawo do korzystania z dobrodziejstw tej ustawy przysługa stosownie do zawartych w niej postanowień także tym funkcjonariuszom byłych wspólnych władz centralnych, którym przekazano pobory emerytalne w okresie od 22. września 1848 do 31. grudnia 1867 na rachunek wspólnego etatu pensyjnego.

6. Jeżeli w danym przypadku podwyższenie normalnych poborów emerytalnych (punkt 2), należące się według ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 220, wynosiłyby większą kwotę, aniżeli podwyższenie na podstawie ustaw w §ie 5 tym przyczonych, w takim razie pobory emerytalne wymerzone być mają na nowo, i to w ten sposób, że otrzymaną nadwyżkę doliczyć należy do dotychczasowego poboru emerytalnego, otrzymaną zaś w ten sposób sumę przekazać jako należącą się nadal emeryturę.

O ile chodzi o wliczenie podwyższenia normalnych poborów emerytalnych, przyznanego w drodze łaski, lub takiego dodatku do tych poborów, należy w miejsce całego dotychczasowego poboru emerytalnego przekazać podwyższony normalny pobór emerytalny (punkt 2), obliczony według postanowień tej ustawy, a w miejsce rzeczonego podwyższenia z łaski lub dodałku z łaski tylko tę nadwyżkę, o jaką dotychczasowa suma poborów przewyższa podwyższone na zasadzie ustawy normalne pobory emerytalne.

Böhm r. w.

224.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1902,

dla wykonania ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221, tyczącej się dalszego podwyższenia poborów zaopatrzenia wdów po cywilnych urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, podwyższonych już raz na zasadzie

§u 16go ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74.

Dla ujednóstnienia postępowania przy wykonywaniu ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221, która zacznie obowiązywać od 1. stycznia 1903, uznaje Ministerstwo skarbu za stosowne rozporządzić, co następuje:

1. Rzeczną ustawą będzie miała zastosowanie tylko do tych wdów, których pensye normalne nie zostały już na zasadzie §u 16go ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, i p. 3go ust. 1go, tudzież p. 4go rozporządzenia wykonawczego z dnia 22. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 77, podwyższone o 50 procent albo o więcej, względnie na tej samej podstawie nie powinny być podwyższone.

Wdowy, którym pensye nie zostały przyznane na zasadzie przepisów, jakie obowiązywały przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, lecz z łaski Monarchy, nie uczestniczą w podwyższeniu, przewidzianem ustawą z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221, z wyjątkiem tych, którym z Najwyższej Łaski wyraźnie przepuszczono brak warunków, potrzebnych do przyznania normalnej pensyi wdowiej.

2. Podwyższenie normalnej pensyi wdowiej, jakie się według ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221, należy, ma być uskutecznione w ten sposób, że, począwszy od 1. stycznia 1903, należy pensye wdowią, według ustawy podwyższoną, zaszygnować, a dotychczasowe pobory zaopatrzenia wstrzymać z 31. grudnia 1902. W przypadkach, w których podwyższenie normalnej pensyi wdowiej, przyznane z łaski, lub takiż dodatek do tej pensyi wypada policzyć do podwyższenia, należącego się według ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221, należy w miejsce całego dotychczasowego poboru zaopatrzenia przekazać wdowie pensye, jaka się jej należy według tej ustawy, a tytułem podwyższenia z łaski, względnie dodatku z łaski, tylko tę ewentualną nadwyżkę, o jaką suma dotychczasowych poborów przewyższa kwotę pensyi wdowiej, ustawą podwyższoną.

3. W celu uzyskania podwyższenia pensyi, należącego się według tej ustawy, winny te wdowy po urzędnikach państwowych (nauczycielach państwowych), które sądzą, że przysluża im prawo do tego, albo w krótkiej drodze przedłożyć dekret przyznania dotychczasowych poborów zaopatrzenia urzędowi, który likwiduje ich kwity, albo odesłać je z wolnym od stempla podaniem do tej władzy, która pierwotnie przyznała im ich dotychczasowe pobory zaopatrzenia.

O przekazaniu podwyższonych pensyi należy uprawnione do poboru wdowy uwiadomić osobnym dekretem.

Böhm r. w.